

**Аўтар нататкі: вучаніца 7 класа, ДУА “Гімназія №1 г. Ашмяны”,
Шукяловіч Яна**

Чарнобыль...Прайшло ўжо 32 гады з таго часу, калі адбылася гэтая трагедыя, мяне нават не было на свеце, але паступствы гэтай катастрофы, на жаль, будуць адчуваць на сабе яшчэ і мае праўнукі.

Сёння мяне цікавіць, як гэта было... Хто вінаваты... Ці можна было прадбачыць гэтае няшчасце... Я вырашыла пагаварыць са сведкам, з чалавекам, які пакутаваў ад катастрофы на Чарнобыльскай АЭС, з бацькам маёй настаўніцы, Гендрыкам Казіміравічам Савёнкам.

- **Гендрык Казіміравіч, добры дзень, скажыце, калі ласка, за што вы атрымалі пасведчанне «пацярпеўшага ад катастрофы на**

Чарнобыльскай АЭС?»

– У лістападзе 1987 мы, маладыя людзі, былі накіраваны ў Магілёўскую вобласць, Касцюковіцкі раён, в. Забычанне, для будаўніцтва дарогі. Ужо тады мы ведалі, што адбылася аварыя на АЭС, але не валодалі ніякай дакладнай інфармацыяй. Безумоўна, я ні хвіліны не сумняваўся, прыняў рашэнне ехаць, і мая сям’я, якая на той час ужо складалася з чароўнай жонкі і дзвюх маленькіх дочак, мяне падтрымала.

– **У чым заключалася Ваша праца?**

– Усё было дастаткова проста, мы павінны былі будаваць дарогу.

– **Што Вам больш за ўсё запомнілася?**

– Жыхары ўжо выезджалі са сваіх дамоў, адзінае, некаторыя не хацелі пакідаць «сямейныя гнёзды», тым не менш, вакол было пуставата...

Размясцілі нас у будынку дзіцячага садка, днём некаторыя з нас адчувалі стому, балелі галовы, хоць усе мы былі здаровыя і маладыя мужчыны. Жыхары тады дзіўна гэта тлумачылі: «Радзяцыя давіць на галаву». Самае небяспечнае было ў тым, што мы не бачылі нашага ворага (радзяцыю), але адчувалі яе на сабе.

– **Ці плацілі Вам дадаткова за вашу небяспечную працу?**

– Нам плацілі зарплату і толькі, ніякіх грашовых кампенсаций у нас не было. Самае дзіўнае, мы пра гэта і не думалі. Памятаю, што мясцовыя атрымлівалі 1 рубель, гэтыя грошы яны называлі страшным словам – «грабавыя».

– **Гендрык Казіміравіч, ці адчуваеце Вы паступствы ліквідацыі на сваім здароўі?**

– Ведаеце, адчуваю, але не хачу зараз пра гэта. Павінен сказаць, што ўсе тыя, хто будавалі поруч са мной тую дарогу, зараз ужо ляжаць у магіле, хоць мы былі не на самой станцыі, а на адлегласці ад яе...

– **Вам дапамагае дзяржава, ці ёсць у Вас даплата да пенсіі?**

– Ніякай даплаты няма, у мяне нават у працоўнай кніжцы няма запісу аб той працы.

– **Як Вы ставіцеся да будаўніцтва АЭС у Астраўцы?**

– Добра. Вельмі спадзяюся на тое, што наша дзяржава вучыцца на памылках, і такая трагедыя больш не паўтарыцца.

– **Дзякую за шчырую размову. Удзячна Вам за тое, што знайшлі для мяне час.**

